

עפ"ג (חיפה) 1038-01-25 - מגד קייס נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 1038-01-25 קייס נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:
השופט אברהם בולוס [אב"ד]
השופט מאזן דאוד
השופט ניצן סילמן
המערער
מגד קייס

נגד
המשיבה
מדינת ישראל
פסק דין

ערעור המערער המופנה כנגד גזר-דינו של בית המשפט השלום בחיפה (כב' השופט רונה פרסון) מיום 5.12.25, ואשר בגדרו נדחתה בקשתו לביטול הרשעתו.

כתב האישום והשתלשלות ההליך

1. בעקבות הסדר טיעון שלא כלל הסכמות לעניין העונש המערער הודה בעובדות כתב אישום מתוקן (להלן: **כתב האישום**), והורשע בעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי - עבירה לפי סעיף 216 (א)(4) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. כרקע צוין בכתב האישום, כי ביום 10.5.21 החל מהשעה 21:00 לערך התקהלו בצומת נחף, בכביש 85, מאות אנשים וזאת מבלי שקיבלו אישור או רישיון לכך. במקום נכח כוח משטרה במטרה לשמור על הסדר הציבורי ועל שלום הציבור. המשתתפים בהתקהלות, הבעירו צמיגים וידו אבנים ובקבוקי זכוכית לעבר כוח המשטרה תוך הפרת השלום והסדר הציבורי, באופן שיש בו להטיל אימה על הציבור.

בעקבות מעשי ההתפרעות, נאלץ כוח המשטרה לעשות שימוש באמצעים לפיזור הפגנות, בהם שימוש ברימוני הלם וטילי גז מדמיע, אך ללא הועיל.

ובאשר לחלקו ומידת מעורבותו של המערער צוין בכתב האישום בזו הלשון:

"ביום 10.5.21, בסמוך לשעה 21:50, השתתף המערער בהתקהלות בעומדו בסמוך לכוח המשטרה."

3. בסוף הדיון שהתקיים ביום 5.2.23 לאחר שמיעת פרשת התביעה וחלק מעדי ההגנה לפני מותב אחר (כב' השופט בנג'ו), המשיבה הודיעה כי היא חוזרת מחלק מהעבירות שיוחסו למערער בכתב האישום המקורי והכוונה לעבירת ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274(1)+(2) + סעיף 25 לחוק העונשין. בעקבות ומיד לאחר הודעה זו ניתנה החלטת כב' השופט בנג'ו בזו הלשון:

"לאור הצהרת המדינה על חזרתה מחלק מהותי שבכתב האישום, ראוי, לאור העדויות שנשמעו היום, ולאור מעורבים אחרים שנעצרו באותו מיקום ולא הועמדו לדין, כי תעשה חשיבה מחודשת ביחס לחלק שנותר מכתב האישום."

בהמשך, הצדדים באו בדברים והגיעו לידי הסדר טיעון בגדרו כתב האישום תוקן ועניינו של המערער הופנה לשירות המבחן.

4. עוד חשוב להזכיר, כי בהחלטה מיום 19.5.25 שנתנה לפני הדיון בערעור אשר התקיים ביום 22.5.25, המשיבה התבקשה :

"בזיקה להחלטת כב' השופט בנג'ו שניתנה בבית המשפט קמא בסוף הדיון מיום 5.2.23 (עמ' 39) - המשיבה תהיה ערוכה בדיון בערעור ליתן פרטים מלאים לגבי המעורבים הנוספים שנעצרו או עוכבו באותו מקום וזמן בהם נעצר המערער ולא הוגשו כנגדם כתבי אישום."

ואכן בפתח הדיון בערעור נמסרו הפרטים, עליהם נעמוד בהמשך הדברים.

תסקיר שירות המבחן

5. שירות המבחן בתסקיר מיום 3.6.24 עמד על נסיבות חייו האישיות והמשפחתיות של המערער, את הצלחתו במסגרות הלימודים השונות, את הרקע התעסוקתי התקין ועיסוקו כעובד סוציאלי במחלקה לשירותים חברתיים בכפר נחף. כן צוין רצונו של המערער להמשיך ולהתמקצע במסגרת תפקידו כעובד סוציאלי.

בהתייחסותו של המערער לעבירה נשוא כתב האישום, ציין שירות המבחן כי המערער לוקח אחריות

על ביצועה ומביע צער וחרטה על החלטתו להגיע להפגנה, כן הסביר כי פעל מתוך מחשבה כי יש לו השפעה חיובית מתוקף תפקידו כעו"ס נוער וכי נוכחותו עשויה לתרום להרגעת הרוחות. המערער שלל הזדהות עם קבוצה אידיאולוגית מסוימת או קיצונית. טען שלפני הגעתו לצומת הבחין בכוח משטרתי, אז החליט לחזור לביתו אך בשל המהומות שאירעו, השוטרים עצרו את כל הנוכחים במקום. עוד צוין בתסקיר, כי המערער שלל נזקקות טיפולית וטען כי הפיק את הלקחים הנדרשים.

ביחס להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן כי המערער מנהל לרוב אורח חיים מאוזן ותקין, ללא קיומם של דפוסים עברייניים ואלימים ועוסק ביציבות התעסוקתית שלו והתפתחותו האישית והמקצועית, מחזיק בעמדות פרו-חברתיות ואינו מזדהה עם התנהגות אלימה או פורצת גבולות.

בהתייחס למעורבות בעבירה, ציין שירות המבחן כי ייתכן והיא קשורה בנטייתו של המערער להיגרר ולהיות מושפע במצבים חברתיים תוך קושי בהפעלת שיקול דעת אחראי ובוגר, בנוגע להשלכות הפוטנציאליות של התנהלותו במיוחד בסיטואציה שנוצרה.

הערכת שירות המבחן היא כי הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד נמוך. שירות המבחן מצא כי בהעדר הרשעות קודמות, העובדה כי המערער מצליח להתחבר לחומרה הגלומה במעשיו וכישלונו ההתנהגותי, הבעת הצער והחרטה, מוכנותו לשאת בתוצאות וההתרשמות שהוא מנהל לרוב אורח חיים נורמטיבי וההליך המשפטי נתפס כמרתיע, הרשעתו בדין עלולה לפגוע בהמשך עתידו המקצועי לצד הפגיעה בדימוי העצמי. מכל אלה, שירות המבחן המליץ לשקול ביטול הרשעתו בדין תוך הטלת של"צ בהיקף של 180 שעות.

גזר הדין

6. הערעור ממוקד בהחלטת ביהמ"ש קמא הדוחה את בקשת המערער לביטול ההרשעה, ובעניין זה נתמקד בסקירת קביעות ומסקנות ביהמ"ש קמא.

7. ביהמ"ש קמא הסביר כי לא הוכחה פגיעה חמורה בשיקום המערער. המערער הגיש מכתב מטעם ראש המועצה המקומית נחף, בו צוין כי הוא משמש בתפקיד ציבורי כעו"ס במחלקת הרווחה ועל פי דין הרשעתו תביא לפיטוריו. ואולם, כך נקבע, המערער לא הציג אסמכתאות שיש בהן כדי להוכיח כי הרשעתו בדין תחייב את פיטוריו מעבודתו באופן אוטומטי, והמדובר בנזק תיאורטי שאינו קונקרטי. עוד קבע ביהמ"ש קמא, כי ממכתב זה עולה שהמערער מבצע עבודתו היטב ולשביעות רצון ממוניו, וחזקה על מעסיקתו כי תפעיל את שיקול דעתה ובהתאם למדיניותה תחליט האם הוא יוכל להמשיך בתפקידו.

8. ביהמ"ש קמא הוסיף, כי בשים לב לסוג העבירה ונסיבותיה הרי עניינו של המערער לא מאפשר ויתור על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. המערער השתתף

בהתקלות אסורה במקום ציבורי כאשר האירוע התרחש בעיצומה של מערכה צבאית, "מבצע שומר חומות". בזמנים אלה התעורר גל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ, שכלל תקיפות כלפי כוחות המשטרה והביטחון, וכלפי אזרחים. ביום האירוע התקהלו בצומת נחף מאות אנשים, וזאת מבלי שקיבלו אישור או רישיון לכך. המשתתפים בהתקהלות הבעירו צמיגים ויידו אבנים ובקבוקי זכוכית לעבר כוח המשטרה, תוך הפרת השלום והסדר הציבורי עד שכוח המשטרה נאלץ לעשות שימוש באמצעים לפיזור ההפגנות. על רקע אירועים קשים ואלימים אלה, עצם השתתפותו של המערער בהתקהלות האסורה היא חמורה, שכן כל מעשה של התקהלות או התפרעות עלול להתלקח ולהביא להפרת הסדר ושלום הציבור וכן להפריע ולסכל את עבודת אנשי המשטרה אשר קשה ומסוכנת ממילא. על כן, לא ניתן להתייחס למעשה המערער כאל מעשה הניצב לבדו או כמעשה קל ערך, במיוחד במצב בטחוני רגיש ונפיץ כבמועד ביצוע העבירה.

9. בנסיבות המתוארות לעיל, מסקנת ביהמ"ש קמא היא שביטול הרשעת המערער תשגר מסר מוטעה ותפגע באינטרס הציבורי המחייב מיגורן של עבירות הקשורות בהפרת הסדר הציבורי בנסיבות המתוארות ותפגע בהרתעת היחיד והרבים.

10. כדי שהתמונה תהיה שלמה נוסף, כי ביהמ"ש קמא הטיל על המערער מאסר על תנאילתקופה של 3 חודשים שלא יעבור את העבירה בה הורשע למשך 3 שנים; לביצוע של"צ בהיקף של 180 שעות בתוך שנה אחת ותשלום קנס בסך 1,500 ₪.

תמצית טענות הצדדים

11. המערער בדעה, כי ביהמ"ש קמא טעה במסקנתו, בכך שלא נתן משקל לעובדה שעסקין בעבירה מסוג עוון אשר ברוב המקרים כלל לא מוגשים כתבי אישום בגינה, ואלה המעטים שכן הוגשו כתבי אישום מסתיימים בהסדרים מותנים. המערער גם הדגיש את השוני המהותי בין עובדותיו של כתב האישום המקורי לזה המתוקן, וטען כי מעורבותו הייתה שולית והוא לא נקט באף אלימות ולא היה שותף להתפרעות. עוד הזכיר, כי בשל הגשת כתב האישום המקורי והעבירות החמורות שיוחסו לו בגדרו שלא בצדק, הוא נעצר לתקופה ארוכה, מיום 11.5.21 ועד 17.6.21, ולאחר מכן שהה במעצר בית ובתנאים מגבילים נוספים משך חודשים רבים.

המערער בדעה, כי העבירות כמו גם נסיבות הביצוע כן מאפשרות ביטול ההרשעה, הגם שהונחה תשתית משכנעת לפיה ההרשעה תפגע בשיקומו ותוביל לפיטוריו - דבר שנתמך בעמדת שירות המבחן והמועצה המקומית המעסיקה אותו.

12. מנגד, המשיבה סמכה את ידיה על מסקנתו ונימוקיו של ביהמ"ש קמא. עוד הדגישה המשיבה, כי נוכח גל הפרות הסדר שהתרחש באותם זמנים והסכנה הממשית שנשקפה מהם לביטחון הציבור,

ביהמ"ש צריך להעביר מסר מרתיע הן בקביעת העונש וגם בשאלת ההרשעה. במקרה זה העבירה אשר ביצע המערער על רקע האלימות והפרות הסדר לא מאפשרת ביטול ההרשעה, הגם שהמערער לא הניח תשתית משכנעת בדבר קיומו של נזק מוחשי בהותרת ההרשעה על כנה.

דין והכרעה

13. תחילה נזכיר, כי ביהמ"ש מוסמך להימנע מהרשעת נאשם שנקבע כי ביצע את העבירה או לבטל את הרשעתו. סמכות זו יש להפעיל בזהירות ובמקרים חריגים במיוחד בעניינם של נאשמים בגירים, שכן היא חותרת תחת שיקולי ענישה רבים כמו הגמול וההרתעה וגם עיקרון השוויון בפני החוק (ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (5.7.04); ראו גם: ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(4), 869, 876 (2004); דנ"פ 8062/12 מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ פסקה 15 לחו"ד כב' השופט גרוניס (2.4.15)).

14. ביהמ"ש יעתר לבקשת נאשם להימנע או לבטל הרשעה במצבים יוצאי דופן בהם מתקיימים שני תנאים מצטברים; הראשון, כאשר סוג העבירה מאפשר לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים ובתועלת הציבורית שבהרשעה; והשני, כאשר ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97) (להלן: עניין כתב)).

15. באשר לתנאי הראשון, האפשרות לוותר על ההרשעה: "... נוגעת לתכליות של הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות.. " (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 7 (23.7.2009)).

ואילו בזיקה לתנאי השני נקבע, כי נטל ההוכחה מוטל על הנאשם. לשם הוכחת קיומו של נזק ופגיעת ההרשעה בשיקום, על הנאשם להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי בסיכויי השיקום ואותו לבסס באמצעות תשתית ראיתית משכנעת (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.11.2014); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.3.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (31.12.2012)). כן נקבע, כי אין להסתפק לא בהשערות ולא בטענות שאין ביסודן תשתית משכנעת לעניין הנזק והיקפו (ע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל, פסקאות 6 ו-7 (2.4.14); רע"פ 1240/19 עופר בר לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (24.3.19)).

לאחר ששקלנו את הדברים בזהירות; סבורים אנו כי מדובר במקרה חריג, המצדיק ביטול ההרשעה ומכאן ראינו לקבל את הערעור.

16. חשוב להזכיר ולהדגיש, כי אנו שותפים לקביעתו העקרונית של ביהמ"ש קמא עליה חזר ביהמ"ש העליון תדיר ובאופן עקבי:

"הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שהעבירות מתבצעות במהלכן של תקופות בהן שוררת מתיחות ביטחונית, וכאלו היו ימי מבצע "שומר חומות" - ימים שבהם הארץ בערה מבפנים ומבחוץ. בתקופות מעין אלה, מושקעים משאבים רבים על ידי כוחות הביטחון בניסיון לשמור על הסדר הציבורי. הנוטלים חלק באירועי התפרעות אלימים, מלבים את המתח השורר בקרב הציבור ומקשים על כוחות הביטחון בביצוע מלאכתם - מה שיוצר סיכון מוחשי לחיי אדם" (ע"פ 6106/23 עמרני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (15.5.2024)).

זו נקודת מוצא מרכזית שמחייבת הקפדה עם כל המעורב בהתפרעות בתקופה בה שוררת מתיחות ביטחונית הן בהיבט הענישה והן בשאלת ההרשעה כדי שהמסר יהיה מרתיע ואפקטיבי. ואולם, על אף חשיבותו של שיקול זה שנכון ליתן לו משקל יתר, הוא לא מוביל בכל מצב לדחיית בקשתו של נאשם לביטול ההרשעה ויהיו מעשיו קלי ערך ונסיבותיו האישיות אשר יהיו. עדיין במסגרת מלאכת האיזון נכון לשיקול שיקולים רבים ומגוונים כמו עוצמת האשם שדבק בהתנהלות הנאשם, טיב המעשים שבוצעו, מידת החומרה הטבועה בהם, הסיכון שנשקף מהם, העבירה הספציפית בה הורשע הנאשם, המסר שהימנעות מההרשעה עלול להעביר לכלל הציבור (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' איתמר ביטון, פסקה 7 (23.7.09)), ועמדתו הערכית של המחוקק שקיבלה ביטוי בעונש שבצד העבירה (ע"פ 2089/24 מדינת ישראל נ' Guljahon Rustamova, פסקה 14 (30.5.24)); ע"פ 4618/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (10.10.2023)). הרי לא התפרעות אקטיבית לרבות חסימת נתיבי תחבורה, ידוי אבנים ופעילות אלימה ומסכנת חיים אחרת או כזו המפרה את הסדר הציבורי, כמו נוכחות פאסיבית ליד השוטרים באזור בו התקיימה התקהלות אסורה.

17. כבר הזכרנו מקודם כי המשיבה התבקשה להציג נתונים בעניינם של מעורבים אחרים שנכחו באותו מקום וזמן, נחקרו והוחלט שלא להגיש בעניינים כתבי אישום. ואכן, בפתח הדיון שהתקיים לפנינו נתונים אלה הוצגו ולפיהם היו עוד חמישה חשודים שנעצרו באותו זמן ומקום, נחקרו כאשר לגבי שניים הוחלט לסגור את תיקי החקירה מחוסר ראיות ובאשר לשלושה הנותרים אף מחוסר אשמה. בהיקשר זה המשיבה טענה כי לא צריכה להיות לנתונים אלה השלכה על עניינו של המערער ובוודאי שלא לגזור את התוצאה מעמדתה בעניין המעורבים הנוספים, שכן באשר למערער הוגש במקור כתב אישום חמור על יסוד הראיות שנאספו בתיק החקירה. טענה זו אין בידינו לקבל:

"ככלל, הפירוט העובדתי שבכתב אישום שתוקן מכח הסדר טיעון, ואשר בו הודה הנאשם, הוא שקובע את התשתית העובדתית והנסיבתית המלאה, שעתידה לשמש בסיס לגזר הדין ובית המשפט

אינו רשאי להיזקק לעובדות שאינן מופיעות בו [...] זאת, מתוך הבנה כי הסכמת הצדדים היא שעומדת בבסיס כתב האישום המתוקן וכל שינוי או תוספת הנוגעת לנסיבות ביצוע העבירה, כפופים לתנאים המחמירים.

העובדה כי הסדר הטיעון נחתם לאחר שנשמעו עדי תביעה מרכזיים, אינו מהווה טעם ראוי לחריגה מן הכלל. אזכיר כי שמיעת המשפט לא הושלמה, בית המשפט קמא לא דן ולא הכריע בעניינים אלו ומטבע הדברים הסדר הטיעון וכתב האישום המתוקן שקללו את ההשלכות האפשריות של אותן עדויות שכבר נשמעו". (ע"פ 858/20 פארס ג'ארבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.7.20))

ועוד:

"כלל הוא כי כתב אישום שתוקן מכוח הסדר טיעון קובע את התשתית העובדתית והנסיבתית אשר תהווה בסיס לגזר הדין. האמור בו מחייב הן את בית המשפט, שלא ידרש לעובדות שאינן מופיעות בו, הן את הנאשם - שהודאתו בו מבטאת הסכמה לתכניו ואף הצהרה כי אין בו יותר מאשר עשה וכן שלא נשמטה עובדה או נסיבה שביכולתן לסייע לו" (ע"פ 5057/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (28.12.22)).

אשר קובע גם בזיקה לשאלת ההרשעה הן עובדותיו של כתב האישום המתוקן והעבירה שיוחסה למערער בגדרו. בהקשר זה נחזור ונזכיר את המלצתו של המותב שלפניו נפרשו מלוא ראיות התביעה " כי תעשה חשיבה מחודשת ביחס לחלק שנותר מכתב האישום".

18. כשמסקיפים על התוצאה הכוללת ומשווים עניינו של המערער למעורבים הנוספים, שאין חולק כי נכחו באותו זמן ומקום, ותיקי החקירה בעניינם נסגרו ובאשר לחלקם אף מחוסר אשמה - מתקבל הרושם לפגיעה במידה שאינה מבטלת בתחושת הצדק וההגינות, ואף באכיפה שמותירה תחושה לחוסר שוויון (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 807-808 (2005)); ע"פ 8551/11 יצחק סלכגי נ' מדינת ישראל, פסקה 16-17 (12.8.12); ע"פ 6833/14 סעיד נפאע נ' מדינת ישראל, פסקה ע"ד (31.08.15)). אמנם בזיקה לאפשרות קיומה של אכיפה סלקטיבית: " כל תיק פלילי הוא בגדר "תפירה ידנית" שלוקחת בחשבון את השילוש הבא: העבירה ונסיבותיה - העושה - ונפגע העבירה. שקלול הנתונים בכל תיק ותיק מחייב בחינה פרטנית תוך התחשבות במגוון של שיקולים - במישור הראייתי, במישור של האינטרס הציבורי ובמישור של נפגעי העבירה" (ע"מ 7485/19 אוסיד קשקוש נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (6.7.20); ואולם, המשיבה לא הצביעה על אף שוני מהותי ורלוונטי בין המערער ליתר המעורבים שתצדיק התייחסות שונה, ובפועל המערער ויתר המעורבים משתייכים לאותה קבוצת שוויון. תיקון מציאות זו בנקודת הזמן

הנוכחית מטה את הכף לקבלת ערעור המערער.

19. ועוד, יש להתחשב בפער העצום בין כתב האישום המקורי לזה המתוקן - הפער קיים לא רק בסעיפי האישום אלא ובעיקר במיוחס למערער - מאקט אקטיבי חמור, לנוכחות פסיבית גרידא. מכאן, קיים אלמנט מהותי של עינוי דין שנגרם למערער, נכפה עליו ואילצו לכפור במיוחס לו ולנהל את ההליך עד תום. עינוי הדין, הקשיים והלחץ אותם חווה המערער בשל העובדה שיוחס לו עבירות חמורות ואשר נמשכו כשלוש שנים עד לתיקון כתב האישום, הם בעלי משקל של ממש ולבטח הייתה להם השפעה על המערער בכל מישורי החיים. ביטוי מובהק לדבר הוא גם מעצרו של המערער מאז 11.5.21 ועד 17.6.21, ולאחר מכן שהייתו בתנאי מעצר בית מגבילים למשך חודשים רבים, בשונה מהמעורבים האחרים.

20. גם חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה בה הודה המערער אף הוא מהווה תימוכין למסקנתנו, ועוד כאשר בפרק זמן ארוך זה המערער לא ביצע עבירות, אלא המשיך בפעילותו הציבורית למען הציבור והקהילה.

21. נזכיר ונדגיש, כי בסופו של דבר המערער הורשע בעבירה מסוג עוון שהעונש שבצידה עומד על 6 חודשי מאסר, ואלמלא הנסיבות שאפפו את נוכחותו במקום, סביר להניח כי לא הייתה מחלוקת שביטול ההרשעה בהתקיים פגיעה ממשית בשיקום היא בהחלט אפשרית ואותה האינטרס הציבורי יכיל ויסבול. כפי שהקדמנו, בבחינת האינטרס הציבורי במיצוי ההרשעה נכון לייחס משקל למתיחות הביטחונית ששררה באותם הימים ולקיומה של התפרעות בסמוך למקום הימצאו של המערער; כן לא נעלם מעינינו כי בעבירות שבוצעו בתקופת שומר חומות נוהג קו החמרה עקבי, ומשקלו של האינטרס הציבורי במיוחד בשמירת הסדר בעת מצב חרום מתגבר משמעותית; ולמרות זאת, בהינתן רף החומרה הנמוך של העבירה בה הורשע המערער, נסיבות הביצוע כמו הימצאות פסיבית בקרבת השוטרים וללא מעורבות או תרומה לאירועים האלימים שהתרחשו בקרבת מקום וכשהם מצטברים ליתר הנימוקים עליהם עמדנו מקודם - הרי באיזון הכולל, איננו סבורים כי האינטרס הציבורי מחייב הותרת ההרשעה על כנה או שביטולה יוביל לפגיעה מהותית בשיקולי ענישה.

22. בניגוד לקביעתו של ביהמ"ש קמא, אנו סבורים כי המערער כן הניח תשתית משכנעת בדבר קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי שעלול להתרחש מהותרת ההרשעה על כנה. כפי שהבאנו לעיל, תסקיר שירות המבחן שהתקבל הצביע על סיכון נמוך, היעדר עמדות אידיאולוגיות, ואף חיזק את הטענות ביחס לפגיעה אפשרית בעתידו המקצועי של המערער. והעיקר הוא, שהונח בפני ביהמ"ש קמא אישור הערוך ע"י ראש המועצה המקומית המעסיקה את המערער ובגדרו צוין מפורשות כי הותרת ההרשעה תוביל לפיטורי המערער (נ/1).

23. בהינתן כל אלו, סבורים אנו כי הגם שהימנעות מהרשעה היא בבחינת חריג, הרי בנסיבות מקרה זה, רף החומרה הנמוך, ושלל הטעמים לעיל, המדובר במקרה יוצא דופן המצדיק קבלת הערעור וביטול ההרשעה.

24. מכל האמור, מקבלים את הערעור ומורים על ביטול הרשעת המערער בעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי - עבירה לפי סעיף 216 (א)(4) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, וכפועל יוצא מכך גם על ביטול רכיבי המאסר על תנאי והקנס.

עונש השל"צ יישאר על כנו, ובהסכמת המערער יהיה בהיקף של 250 שעות חלף 180 שעות.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ה, 17 יולי 2025, במעמד הנוכחים.

ניצן סילמן, שופט

מאזן דאוד, שופט

אברהים בולוס, שופט
[אב"ד]